

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2019. május 19.
(vasárnap)**

Horváth Géza

A MIATYÁNK VI. – ÉS BOCSÁSD MEG VÉTKEINKET

Énekek: 638,1,4; 395; 483,12-13; 220,1,5,6-7

Lekció: Mt 18,23-35

Alapige: Mt 6,12

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, hálás szívvel magasztalunk Téged, hogy egybe-
gyűjtöttél a Te házádba azért, hogy belesodálkozzunk abba, hogy milyen
nagy vagy Te, és milyen nagy a Te hatalmad, a Te dicsőséged, a Te fenséged,
a Te irgalmad. Köszönjük, hogyha így ismerhettünk meg Téged a Szentírás
igéiből, a kijelentés csodájából, és köszönjük, hogy kérhetünk, aki nem ismer
közülünk még Téged fenséges, dicsőséges, hatalmas, irgalmas Istennek, en-
gedd, hogy a Szentlélek munkálkodjon úgy az ő szívében, hogy felragyogjon
előtte a Krisztus! Azért énekeltük ezt az éneket, mert Jézus Krisztusban lát-
juk legfőképpen a Te kijelentett csodádat és megjelentett, felénk való szere-
tetedet, irgalmadat. Ezért dicsérjük Őt, a mi Urunkat, és énekeltük, hogy „Jé-
zus, te égi szép, tündöklő fényű név”, mert Te vagy a legszentebb; nem adatott
az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.

Köszönjük Neked, Urunk, hogy Jézus nevére egykor majd minden térd
meghajol: mennyeieké, földieké és földalattiaké, még azoké is, akik általsze-
gezték, megvetették és elvetették Őt. De engedd, Urunk, hogy a mi térdeink
most hajoljanak meg, hogy lélekben leboruljunk Jézus Krisztus előtt, aki lett
nekünk igazságul, szentségül, váltságul és bölcsességül. Köszönjük, hogy Őé-
rette és Óáltala vagy kegyelmes hozzánk, mert az Ő érdemére nézel és nem
a mi bűneinkre, mulasztásainkra és vétkeinkre. Kérünk Téged, Urunk, hogy

A MIATYÁNK VI. – ÉS BOCSÁSD MEG VÉTKEINKET

szentelj meg teljesen, hadd legyen fényedből fénysugár a mi életünk! Szakíts el bennünket ebben az órában minden hiábavaló gondolattól, ami nyomaszt, aggaszt, fáraszt vagy terhel. Akár annak tekintetében, ami történt, akár arra nézve, ami előttünk van az elkövetkezendő hét napjaiban, és engedd, hogy Tehozzád ragaszkodjunk és ígédre tudjunk figyelni! Jézus Krisztus által kérünk, aki felhatalmazott és feljogosított arra, hogy „kérjeteK”.

Ámen.

Igehirdetés

Hallgassuk meg Isten ígét, a prédikáció textusát, a Máté írása szerinti evangélium 6. fejezetének a 12. verséből: *„És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek.”*

Kedves testvérek, egy rövid szünet után folytatjuk Isten segítségével a Miatyánk magyarázatát, és eljutottunk ehhez a kéréshez, ami sokunk előtt nagyon ismerős, hiszen sokszor elmondjuk. Azért is vegyük komolyan Isten mai üzenetét, hogy azon változtassunk, miként, hogyan mondjuk el ezt a kérést: *„És bocsásd meg a mi vétkeinket”*, és mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek! Ha némelyik kérdésnél azt mondtam, hogy ez a legfenségesebb, másnál azt hallottuk, hogy ez a legnehezebb, tudniillik, hogy legyen meg a te akaratod, akkor ez a kérés talán a legfélreérthetőbb az összes kérés közül. Nem is abból adódik a félreérthetősége, ahogyan kezdődik, hanem abból, ahogyan folytatódik: *„miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek.”* Ma Isten Szentlelke tegye helyre a szívünkben ennek a kérésnek valóságos üzenetét, amiért Jézus Krisztus így tanította az Övéit imádkozni!

Hadd kezdjem azzal a kicsi kötőszóval, ami az eredeti szent szövegben is ott van, hogy *„és”* bocsásd meg a mi vétkeinket. Tehát, a vétkeinkért való bocsánatot Jézus Krisztus hozzákapcsolta a mindennapi kenyérért való könyörgéshez, hiszen előtte az van, hogy *„A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma”*; Annak, hogy Jézus Krisztus hozzákapcsolja a kenyérkéréshez a bűnbocsánat kérését, több jelentősége van. Először is mindenképpen az, hogy amikor ezt imádkozzuk: *bocsásd meg a mi vétkeinket*, akkor az elé az Úr elé állunk, aki nemcsak kenyeret kész és képes adni, hanem bűnbocsánatot is. Hogy ezt Istentől kérjük, azt jelenti, hogy csak Isten bocsáthatja meg a bűnt. Azért olvastam Mikeás próféta könyvéből a 7. fejezet drága, csodálatos ígéből ezt a mondatot fohászként, hogy *„Kicsoda olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt és elengedi népe maradékának vétkeit!”* Mert a vallások mindig azon alapulnak, hogy hogyan kell Istent kiengesztelni. Már a pogány vallások is ebben gyökereztek és innen indultak, a Biblia pedig olyan Istent ad elénk, aki arról beszél, hogy Ő hogyan engesztelődött meg a mi irányunkba. Azért, mert a bűnt csak az bocsáthatja meg, aki ellen elkövették.

Ezért ennek a mai kérésnek a második részében azt mondjuk: *mi is megbocsátjuk; mert én csak azokat a bűnöket, azokat a vétkeket tudom megbo-*

csátani, amiket ellenem elkövettek, és te is csak azt a vétket tudod megbocsátani, amit ellened elkövettek. Isten pedig azt a bűnt bocsátja meg, amit Ellene követtünk el mindnyájan. „Kicsoda olyan Isten, mint Te?” Senki, mert a bűnt csak az bocsáthatja meg, aki ellen elkövették. Ahogy a tartozást is csak az engedheti el, akinek tartozol. Más nem jogosult elengedni. Először is az ragyogjon fel most előttünk, hogy milyen a mi Istenünk! Olyan Isten, aki megbocsátja a bűnt – mondja Mikeás, és elengedi népe maradékának vétjét!

Másodszor: azért van ez az „és” szócska az igében, és Jézus azért kapcsolja ezt a kérést a mindennapi kenyér kéréséhez, mert ezzel azt akarja kifejezni, hogy amilyen szükségünk van a naponkénti kenyérre, éppen olyan szükségünk van a naponkénti bocsánatra is az Úrtól. Amilyen szükséges naponta a kenyér a testünknek, éppen annyira szüksége van a lelkünknek Isten bocsánatára. Hadd idézzem azt a gondolatot, hogy a test a lélek ellen törekszik, mert a testünk sokkal követelőzőbb. Az éhes ember addig megy, míg valami ételt nem talál, mert ha korog a gyomrunk, az figyelmeztet bennünket, hogy a testnek szüksége van táplálékra. Jézus Krisztus igéje meg arra figyelmeztet, hogy vajon a lelked is így vágyja-e a bűnbocsánatot, mint ahogy a tested vágyakozik az étel után! Vajon a lelkiismereted is éppen így vágyakozik a bűnbocsánat után? Úgy, ahogy Dávidnak vágyakozott a szíve, amikor azt mondta: „Add vissza nékem a te szabadításodnak örömét, és engedelmesség lelkével támogass engem!” Az egyik tehát a test alapszükséglete, a másik meg a lélek alapvető szüksége.

Éppen ezért nézzük meg most, hogy miért van előbb a kenyér, hiszen nem véletlen, hogy valami a Szentírásban hol helyezkedik el! Jézus Krisztus nem azt mondja: előbb a bűnbocsánat, majd azután a kenyér, hanem azt mondja: előbb a kenyér, és azután a bűnbocsánat. Ha Jézus ezt mondta nekünk, ezt azért mondhatta, mert fel akarta ragyogtatni először Isten gondviselésben megnyilvánuló általános kegyelmét és szeretetét. A bűnbocsánatban pedig fel akarja ragyogtatni az Ő gyermekei felé való kiváltképpen való irgalmát. Az egész Szentírás fényében így van ez, mert Isten úgy gondolkodik, hogy kenyeret ad a hitetlennek is. Azt mondja Isten igéje, hogy felhozza napját jókra és gonoszokra egyaránt. Esőt ad a jóknak és a gonoszoknak is.

Az elmúlt héten Hajdúböszörményben szolgáltam, ahol nagyon sokan foglalkoznak mezőgazdasággal. Hatalmas, jó földek vannak, és azt mondták az ottani gazdák, hogy utolsó pillanatban jött az eső. Nem az utolsó percben, hanem az utolsó pillanatban! Arra gondoltam, hogy nemcsak az Isten maroknyi hívő népe kapott esőt, hanem kaptak a hitetlenek és a pogányok is, az Isten nélkül élők is. Feljött a nap ma is jókra és gonoszokra egyaránt, nem csak a hívőkre. De, testvéreim, bűnbocsánatot nem kap mindenki! A Biblia szerint boldog az, akinek bűne megbocsátott. Tehát nem boldog minden ember, mert ez csak az Isten gyermekeinek a kiváltsága: a Jézus Krisztus által kapott engesztelés és bűnbocsánat. Azért van előbb a kenyér, mert Isten

úgy gondolkodott és úgy adta elénk, hogy a kegyelem mindent megelőz. Nem a te döntésed az első, hogy kéred-e a bűnbocsánatot, hanem az Isten lehajló irgalma mindig előbb van, mint a te kérésed. Ő akkor is ad kenyeret, mielőtt az ember kész lenne arra, hogy elkérje és elfogadja Tőle a bűnbocsánatot. Ez a Szentírás üzenete; és mi azért gondolkodunk biblikusan, mert reformátusok vagyunk, és a Biblia így adja elénk Istent, mint Aki a mindent megelőző kegyelem. Ő akkor is ad kenyeret, ha a bűnbocsánatot még nem kéred vagy nem fogadtad el.

Az eredeti fordításban nem így van, hogy „bocsásd meg a mi vétkeinket”, bár ez is jelentése. Ha szó szerint akarjuk az eredeti szent szöveget lefordítani, akkor az így hangzik: „engedd el a mi adósságainkat”. Az adósság is többes számban van. A Biblia a bűnt adósságnak, tartozásnak nevezi. És én ezt a tartozást nem tudom törleszteni. Ha azt kérem, hogy „engedd el a bűnt”, akkor azzal azt kérem, hogy „Uram, légy nagyvonalú velem szemben!” Milyen nagyvonalú az a példázatbeli Úr, aki a tízezer talentumnyi adósságot elengedi! Ez a tízezer talentum lefordítva több vasúti vagonnyi ezüstöt jelent. Tehát, ha ez az ember esetleg háromszáz évig élne, és az összes pénzét csak az adósság törlesztésére fordítaná, még akkor se tudná elrendezni és kifizetni. Jézus egy olyan példát mond a mi Atyánkra, ami megfoghatatlan, hogy ilyen nagyvonalú; azt mondja: elengedem a tartozást, azért, hogy ragyogjon fel neked, testvérem, az, hogy milyen irgalmas és kegyelmes Istenünk lett nekünk Jézus Krisztusban!

Az „engedd el a mi tartozásunkat” a görögben olyan igeidőben van, ami tulajdonképpen nem egy múltbeli cselekedetet jelent, ami már megtörtént, hanem valamilyen cselekvésnek a kezdetét. Tehát, így lehetne mondani: ez a mostanra vonatkozik; „most is engedd el!” Azt gondolnánk, hogy ez egy múltbeli cselekedet, amikor Isten, Jézus Krisztus golgotai keresztyében elengedte a mi tartozásunkat, de nem erről van szó! Azért, mert a Miatyánkot csak azok imádkozhatják, akik az Isten gyermekei; akiknek Isten, Jézusban Atyjuk lett; akiknek már a bűnük el van rendezve. Akik ellen már nincs kárhoyztató ítélet, mert a mi adóslevelünk oda van szegezve a keresztfára. De ez azt is jelenti, hogy nemcsak abba az egyszeri cselekedetbe, ami valamikor nagypénteken megtörtént a Golgotán, nemcsak abba kapaszkodok bele, hanem abba is, hogy Te most is elengeded az én adósságaimat. Ez pedig azt jelenti, hogy a keresztyén, hívó ember, aki Jézus Krisztusban átvette bűnei bocsánatát, tudja, hogy nem lett büntelen. Ahogy János apostol mondja: „Ha azt mondjuk, nincs bűn bennünk, megcsaljuk magunkat.”

A Szentírás megkülönbözteti az Isten előtti helyzetünket és az Isten előtti állapotunkat. A hívó embernek az Isten előtti helyzete az, hogy meg van váltva; az Isten előtti állapota pedig az, hogy naponta meg kell mosódnia, és naponta bűnbocsánatra szorul. Tehát nem úgy van, hogy az a tudás, hogy Isten nekem megbocsátott, engem gőgössé tesz, mert annak Isten nem bocsá-

tott meg! Nem úgy van, hogy akinek az Isten elengedte Krisztusban a vétkét, az már azt mondja: tehetek, amit akarok; vétkezhetek, mert a kegyelemből nem lehet kiesni! Az ilyen ember nem fog kiesni, mert benne sem volt a kegyelemben! Az embert ez is alázatra tanítja: Uram, én naponta hajlandó és hajlamos vagyok még mindig a bűnre. És hajlamos vagyok arra is, hogy miután elengedted a nagy tartozást, felvegyem az újabb kölcsönt! Miután elengedted a bűn büntetését, megint csak kész vagyok újból elkezdni és újból halmozni a vétket! Hát bocsásd meg ezt is, mert én erre vagyok képes! És hogyha valaki ezt mondja: bocsásd meg a mi vétkeinket; engedd el a mi adósságainkat, – akkor tulajdonképpen Jézusra tekint, mert egyedül Jézus Krisztus közbenjárása jelenti azt, hogy Isten az Ő golgotai kereszthalálát állandóan alkalmazza ránk nézve. Tehát nemcsak egyszer alkalmazta, amikor azt mondta, hogy „eredj el”, hanem ránk alkalmazza, amikor azt mondja, hogy „többet ne vétkezzél”! Az ilyen ember hálából eleget akar tenni Isten kérésének. Az ilyen ember azt fogja mondani: Uram, kerülöm a vétket; kerülöm a bűnt, azért, mert megbántottam vele azt az Urat, aki engem szeretett és Önmagát adta.

Tehát, a hívő ember azért tart bűnbánatot, azért kér bocsánatot, mert megbántotta azt az Urat, aki már elengedte a nagy adósságát, és aki azt kérte, hogy „most már járjatok méltóan az Úrhoz, teljes tetszésére!” Én a bűneimmel meglátom: Uram, nem sikerült! Ahogy Dávid mondja, amikor leborult az Úr elé: „Azt cselekedtem, ami gonosz a te szemeid előtt.” Mert a bűn a Bibliában annak cselekvése, ami Isten szemei előtt gonosz; ami Istennek nem tetszik. Amikor azt mondja Isten az egyik gyülekezetnek: nem találtam a te cselekedeteidet teljesnek, tökéletesnek, szerintem valónak – akkor ezzel a bűnt ítéli meg Isten, hogy nem úgy cselekedtek, ahogy Neki tetszik.

Aztán másodszor: azért kérek bocsánatot, mert a véték a hívő embert akadályozza a szolgálatban. Olyan, mintha egy munkás úgy menne dolgozni, hogy meg van kötözve, és nem is tud hozzáférni ahhoz, amihez kell, mert ez akadályozza a munkában. A hívőt meg a bűn akadályozza a szolgálatban. A hitetlent nem akadályozza, mert nem is szolgál! Ő természetesnek veszi talán, hogy ott vannak ezek az akadályok, de mivel ő nincs szolgálatban, ezért nem akadályozza az Úr szolgálatában.

Harmadszor: azért, mert a mi vétkeink a világ felé elhomályosítják Isten rajtunk gyakorolt irgalmának fényét. Mert akkor a világ könnyen mondhatja: ilyen a hívő! Végül azért is kérem a bocsánatot, mert Isten szent volta a szentség vágyával tölti el a szívemet. Ő azt mondta: „Szentek legyetek, mert én az Úr, a ti Istenetek szent vagyok.” Fontos itt ez a szó, hogy „tartozás”, ezért meg kell néznünk azt, hogy mit ért ez alatt még a Biblia! Pál apostolnak a Rómabeliekhez írt levelében elmondott igéjét hadd említsem; azt mondja: „Senkinek semmivel ne tartozzatok, hanem csak azzal, hogy egymást szeressétek!”

Mi a mi tartozásunk? A hívó ember megértett, Isten felé való tartozása és lekötelezése azt jelenti, hogy „szeretni akarom mostantól fogva az én Istenemet!” Ez az ember legfőbb dolga! Mit mondott Jézus a Máté evangéliuma 22. fejezetében? „Szeresd az Urat..., és szeresd felebarátodat, mint magadat. E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.” Amikor a hívó ember megvallja, hogy „engedd el a vétket”, akkor tulajdonképpen azt mondja: Uram, nem tudtalak Téged sem úgy szeretni, ahogy elvártad, sem az embertársamat, sem a felebarátomat, sem a testvéreimet nem tudtam szeretni igazán! A hívó embernek az a tartozása Isten felé, hogy szeresse az Urat. Na, de hogy szeretjük az Urat? Azt mondja János apostol: „ha engem szerettek – mondja az Úr –, az én parancsaimat megtartsátok!” Tehát, meg kell tartanom az Úr parancsait! Ha valakinek nem kedves a gyülekezet, az nem szereti az Urat! Ha valaki nincs az istentiszteleten, az nem szereti az Urat! Azért, mert Ő ezt parancsolta: legyenek szent összegyülekezéseitek!

Aztán: szeresd a te felebarátodat! Mi meg azt mondjuk: hát, éppen elviselem, ha muszáj! Vagy, ha egy kicsit kegyesek is vagyunk, akkor még idézzük is az ígét, hogy „viseljétek el egymást szeretetben.” Akkor legfeljebb elviselem, mert ott ül mellettem. Ugyanabban a kis körben van, hát muszáj elhordozni! De hol vagyok én attól, hogy szeretem? Éppen ezért, drága testvérek, amikor az adósság elengedéséről beszélünk, akkor tulajdonképpen úgy fordíthatjuk: Uram, engedd el, hogy szeretetlen voltam! Miért kérjük ezt az Úrtól? Azért, mert bennünk semmi erő és tehetség nincs ezeknek az adósságoknak a rendezésére. Azért mondta Jézus, hogy ti így imádkoztatok, mert ezzel megvalljátok azt is, hogy bennetek semmi erő és tehetség nincs ezeknek az adósságoknak a megfizetésére. Éppen ezért, bizonyosságom van afelől, hogy Isten nekem könyörülő Atyám, és ezzel az imádsággal nemcsak kérem ezt, hanem meg is vallom mások előtt is, és magamat pedig erősítem ezzel, hogy igen, Isten elengedi és lekötelez.

A második felét is nézzük meg az ígének: „...miképpen mi is megbocsátunk azoknak...” – ezt sokan úgy értelmezik, hogy Isten úgy bocsásson meg nekünk, ahogy mi is megbocsátunk, de ez a félreérthető benne. Tulajdonképpen nagyon egyszerű megérteni, mert a lényeg abban van, hogy „engedd el a mi vétkeinket.” Ez arra kötelez és inspirál engem, hogy én is elengedjem a tartozást, amit velem szemben valaki érvényesít. Én is engedjem el a szeretetlenséget. Nem amit én adok mások felé, hanem amit én kapok másoktól. Amivel engem bántanak vagy rágalmaznak. Én is engedjem el; ne rójam fel az ő vétkeiket és szeretetlenségüket. A hívó ember így gondolkodik: az Isten irántam való, Jézus Krisztusban megnyilvánuló örök irgalmának van következménye az én hétköznapi, mindennapi életemre nézve, a másik ember felé való kapcsolatomban nézve, mert azt mondja a mi Urunk: amiképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjétek. Ezért kéri számon ezt a szolgát: mert ha elengedtem neked, akkor ugyanígy kellett volna tenned!

Aztán nézzük még meg röviden, hogy miért mondja Jézus: Bocsásd meg a „mi” vétkeinket! A „mi” szócska azért fontos itt, mert két üzenete van. Az egyik az, hogy a vétkeinknek egyedül mi vagyunk az oka. Tehát, nem oka sem a világ, sem a Sátán. Így mondták a reformátorok: a Sátán és a világ legfeljebb csak csábíthatnak bennünket a bűnre, de a csábításnak egyeznie kell a mi akaratunkkal. Jakab apostol beszél erről. Tehát, nem mutogathatok senkire, csak önmagamra! Ezért mondja Jézus egyrészt vétkeinknek, másrészt pedig azért, mert nemcsak én vétkeztem, hanem mi vétkeztünk.

Vagyis, a hívő ember úgy imádkozza ezt az imádságot, mint egy közösség egyik tagja, és éppen ezért, mi úgy állunk az Úr előtt mindig, mint közösség. Emlékeztek, amikor odaállt Sámuel az Úr elé? Sámuel, aki Istennek engedelmes prófétája volt, azt mondta: mi vétkeztünk, Uram. Amikor odaállt Mózes az Úr elé, hogy „engem is törölj ki a Te könyvedből; vagy, inkább engem törölj ki!” Mert ezzel, hogy a „mi vétkeinket” – a hívő megvallja: nem vagyok különb az én vétkező testvéremnél. Az is egy hívő gőg, amikor magunkat különbnek tartjuk, mint a farizeusok.

Sokszor hallom: tiszteletes úr, hát ilyen a gyülekezet! – És milyen vagy te? Én mindig visszakérdezek. – Ó, hát ilyen a lelkész! – Milyen vagy te? Először azt nézd meg! Van, amikor valaki otthagyja a gyülekezetet, mert ott valamilyen bűn van. Most nem akarok példákat mondani, és nem Pasarétről beszélek, – itt is mondhatnék, de itt más tökéletlenségeket mondhatnék, meg Istennel szembenállásokat – hanem magamról elsősorban, meg azokról, akik azt mondják: hát, ha egy gyülekezetben ilyen előfordul, akkor én ott is hagyom! – Miért? Te különb vagy? – Miért? Te más vagy?

Ez, hogy „a mi vétkeinket”, azt jelenti, hogy én sem vagyok különb, mint lekipásztor; te sem vagy különb, mint gondnok vagy presbiter, vagy, mint körvezető, vagy, mint hívő ember! Mi mindnyájan vétkeztünk. A mi vétkeinket bocsásd meg! És odaállok az én testvéremmel együtt, felkarolva őt az ő nyomorúságában és vétkeiben, és azt mondom: így, együtt is, Uram, bocsásd meg a mi vétkeinket!

Ez a „miképpen mi is megbocsátunk”, vajon egyenlőséget jelent-e az Úr bocsánatával? „Bocsásd meg a mi vétkeinket!” „Engedd el a mi adósságunkat, miképpen mi is elengedjük mások adósságát!” Azt kell, hogy mondjam, a Biblia szerint abszolút nem egyenlőségről van szó, azért, mert Isten a mi vétkeinket ingyen, kegyelméből engedi el, mi pedig mások vétkét tartozásból és kötelességből. Nagy különbség! Ő ingyen, kegyelméből, Jézusért, mi pedig tartozásból és kötelességből. Ez azt jelenti, hogyha te meg vagy váltva, testvérem, akkor te le vagy kötelezve Istennek! Azt énekléd az énekben velem együtt, hogy „Vedd elmém, lelkem és szívem, Hadd adjam néked mindenem, Hogy kedves légyek néked!”

Tehát, Isten ingyen, kegyelemből bocsátja meg a vétkeket, nagyvonalúan, mi pedig engedjük el kötelességből és tartozásból; mert az Isten bocsá-

A MIATYÁNK VI. – ÉS BOCSÁSD MEG VÉTKEINKET

nata tökéletes és teljes, a miénk csak valami hasonlóságot mutat. Te is azt az adósságot, azt a pár fillért, ami a tízezer talentumhoz képest szinte semmi, engedd el, mert olyan Istened van, Aki a te tartozásodat elengedte! Aki-ről énekelheted: „A kintől s haláltól megváltál engemet, Jézus, ó, véred árán, megszerzed üdvömet.” Ha ez fontos neked, akkor mostantól kezdve így imádkozz: „És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk!”

Ámen.

Imádkozzunk!

Nem tudunk és nem is akarunk többet mondani Neked, Urunk, mint amit az előbb az énekben már Eléd tártunk: engedd el a mi adósságunkat ma is! Megdöbbentő, hogy egy nap alatt is, egy óra alatt is, percek alatt is mennyi adósságot tudunk felhalmozni. Engedd, hogy lássuk: „Nem hagy a bűn pihenést: Mosd le, ó, mert megemészt!” Adj nekünk olyan lelkiületet, hogy mi is elengedjük mások tartozását; mi se rójuk fel az ellenünk elkövetett vétkeket! Te irgalmas és nagykegyelmű vagy, akkor nekünk is irgalmasoknak kell lennünk. Kérünk, hadd hasonlítsunk Hozzád, Urunk, hadd éljünk tet-szésedre! Hadd szeressünk Téged, hűn s igazán, Jézusért és Jézussal!

Ámen.

220,1,5,6-7 ének

1. Bocsásd meg, Úr Isten, ifjúságomnak vétkét,
Sok hitetlenségét, undok fertelmességét,
Töröld el rútságát, minden álnokságát,
Könnyebbítsd lelkem terhét.

5. Bátorítsad, Uram, azért biztató szóddal!
Mit használsz szegénynek örök kárhozatjával?
Inkább hadd dicsérjen E földön éltében
Szép magasztalásokkal.

6. Térj azért, én lelkem, kegyelmes Istenedhez,
Szép könyörgésekkel béküljél szent kezéhez,
Mert lám, hozzá fogad, Csak reá hagyd magad:
Igen irgalmas Úr ez.

7. Higgyünk mindörökké egyedül csak őbenne,
Őrizkedjünk bűntől, ne távozzunk őtőle.
Áldott az ő neve Örökké mennyekbe',
Ki már megkegyelmeze.